

The course “Youth in Democracy”: a week in Azerbaijan

Through the foundation ‘Digg’Out’ I had the pleasure of spending a week in Baku, the capital of Azerbaijan, for a training called “Youth in Democracy”. On forehand, I did not know what to expect.

About the country

I knew the country only from television, as the host of the Eurovision Song Contest. I had expected a town very similar to a Turkish countryside village, but I admit I underestimated the power and wealth oil provides a country. Through the abundance of oil, the country is catapulted into the 21st century, leaving the population in confusion. At least, I felt that the people need more time to get adjusted to the modernity of this age. The streets are squeaky clean, new and beautifully decorated with fountains and other ornaments, making it hardly a punishment when walking around the streets of Baku. A stroll besides the coast line of the Caspian Sea is a real treat and provides tourists with gorgeous viws of the sea, the Flame Building, the museum of tapestry, Little Venice, the boulevard, the museum of puppets and the Maiden Tower. A ride by subway back and forth these sights and one’s hotel is very affordable with 20 cents, making it a great tourist destination.

About the course

As a former councilor and leader of my party’s fraction in the council I was convinced I pretty much knew everything there was to know about democracy. This was such a conceited attitude of mine! I knew a lot about the processes and procedures in a democratic system in the Netherland, so much was true, but the course provided so much more insight where it is the (pre)conditions concerned to make a democracy function properly, let alone make it blossom, without giving the impression of covering the topic a full one hundred percent. The course proved the importance and function of participation and advocacy in democracy. It was fascinating to learn the measures needed for a democracy.

The two trainers that gave the course, acknowledges the fact that a person’s span of attention is fairly limited. All days began with a so called energizer. This was an at times very intense game with one or more educational elements, to bridge the relatively relaxed atmosphere at breakfast and the intense lessons. The lessons never reminded me of my educational years at elementary school, for

the trainers talked us through different tasks and assignments. Learning by doing, so to say, was the standard.

About the students

The thirty participants originated from eleven different countries, some of which were known to me as countries from the Warschaupact, like Belarus, Ukraine, Slovakia, Rumania. Those countries I had learn as a little boy to see as 'the enemy'. Mind you: most of those people had seen the introduction of democracy in their country. I was born in a democracy and knew little of other systems. Let alone other systems which were 'better' than democracy. It provides the opportunity to overthink the democratic system, processes and procedures when a lady from Belarus told me that the people in my country are not more happy than in her country just for the sake of democracy, because the people in Belarus know more stability and know exactly what to expect. This being true and all, I embrace our system of democracy even more than I already did, because we can change the course of the country or send a person in charge home with our vote. I value that highly.

De cursus “Youth in Democracy”: een weekje Azerbaidjan

Via de stichting Digg'Out had ik het genoegen om een weekje naar Baku te gaan voor de educatieve training “Youth in Democracy”. Van te voren wist ik niet goed wat ik kon verwachten.

Over het land

Ik kende het land eigenlijk alleen van het Songfestival. Ik had een soort van armoedige hoofdstad verwacht, maar ik heb de macht van olie onderschat. Door de olie is het land de 21ste eeuw in gekatapulteerd. De straten zijn nieuw, brandschoon en mooi aangelegd. Er zijn fontein en ander mooi straatmeubilair. De bevolking is daar in mijn ogen een beetje bij achter gebleven en heeft wat meer tijd nodig om te wennen aan de moderne tijd. Een stukje lopen door de stad Baku is bepaald geen straf. Het mooiste is de kustlijn aan de Kaspische zee, waar je onder andere het vlammegebouw, het tapijtenmuseum, Klein-Venetië, de boulevard, het poppenmuseum en de maagdentoren achter elkaar tegenkomt tijdens een wandeling. Met een prijs van 20 cent is de metro natuurlijk überbetaalbaar.

Over de cursus

Als voormalig raadslid en fractievoorzitter dacht ik, dat ik zo'n beetje alles wel wist wat democratie aangaat. Maar dat is flink gelogenstraft. Ik wist veel van de democratische procedures en processen in Nederland, ja. Dat dan weer wel. Maar de cursus gaf een mooie inkijk over wat er allemaal bij het laten bloeien van een democratie komt kijken, zonder daarbij overigens de pretentie te hebben volledig te zijn. Participatie, lobbyen en welke eigenschappen of omstandigheden je er allemaal voor moet activeren of veranderen. Hoeveel je eigenlijk moet doen om een democratie te laten bloeien. Het was fascinerend.

De cursus werd gegeven door twee trainers. Zij hielden goed rekening met het feit dat een persoon slechts een beperkte aandachtspanne heeft. We begonnen alle trainingsdagen met een ‘energizer’. Een soms intensief spel met een leerzaam randje, waarbij je de les ingezogen werd. Daarnaast bestond de training uit zeer veel uit te voeren opdrachten, waardoor het nooit echt klassikaal werd.

Over de cursisten

De dertigtal cursisten kwamen uit elf verschillende landen en dan met name uit het Oostblok. Landen als Wit-Rusland, Oekraïne, Slovakije, Roemenië... De deelnemers kwamen uit landen, die ik als klein ventje alleen als “de mensen aan de slechte kant van het IJzeren Gordijn” heb leren kennen. Het was fijn om met mensen te praten, die democratie ingevoerd hebben zien worden. En soms zelfs dat niet eens. Het zet aan tot keihard nadenken als iemand het eigen dictatoriale systeem prevaleert boven de democratie, omdat “wij in Wit-Rusland tenminste weten waar wij aan toe zijn” en “ik jullie niet echt bovenmatig veel gelukkiger zie zijn dan wij”. Ik houd nu nog meer van democratie dan voor de cursus. Oké, ik weet niet of we beter af zijn of niet, maar wij kunnen in Nederland iemand wegsturen als we iemand zat zijn en ik koester juist die mogelijkheid. Wij, als bevolking, kunnen het land een andere richting doen inslaan. Ik vind dat heel veel waard.